

'Απ' αὐτοὺς ἀπαλλαγίντας· δὴν ἔλεγτο κανεῖς,
μήτε Μπόροκις ἦσαν τότε, μήτε κἄν ὀμαγεῖς,
μήτε Φραγκολεακάντιοι, μήτε μίγαρρα μὲ τζόγους,
μόνον φρόνημα γενναῖον,
σὴν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους
προστυχιά καὶ τῶν γονίωv.

Κεῖ ἐγὼ μισα 'στοὺς πολέμους καὶ 'στὸ βόγγο καὶ τοὺς πό-
ἐλεγα πρὸς τοὺς προγόνους: [vous
'· Ἄν εἰξεύρατε τί κράτος μιά φορὰ θὰ κάνετε,
δὴν θὰ 'θέλατε ποτὶ σὰς τον καιρὸ νὰ χάνετε
μὲ σπαθιά καὶ μὲ τουφεκία,
δίχως πῆταις καὶ τσουρέκια.

· Τί τοῦ κακοῦ πολεμᾶτε μὲς 'στῆς λαύραις καὶ 'στὰ χιό-
θάλθουv 'μέραις, θάλλουv χρόνια, νιας;
ποῦ θ' ἀκούνε τῶνομά σὰς καὶ θὰ νοιώθουv ἀναγοῦλα...
δὸς τοῦ 'λευθερίας θὰ τρῶνε, κεῖ ἡ ψυχὴ των θάνατι δούλα·.

Μὰ δὴν μ' ἀκουσαν εἰκονοί
κεῖ ἔκαναν αὐτὸ τὸ κράτος,
ποῦναι φλογερὸ καμῖνι
καὶ τοῦ Μωυσιῶς βάτος.

Εἶδα καὶ τοὺς ἀπογόνους μὲ τὰ Φράγκικα τὰ ρούχα
'στοὺς παλῆους φουτανελάδες νὰ φωνάζουv γιοῦχα γιοῦχα,
καὶ νὰ δείχνουv τὴν γροθιά των
'μπρὸς σὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
ν' ἀκούουv καὶ τὰ σπαθιά των
γιὰ νὰ σφάζουv βαρβαρούς.

Καὶ τοὺς ἀκουσα γελῶν μεία 'στῶν σφαιρῶν τὸν ἦγον
μὲ τοὺς Ἰσκιούς νὰ 'μιλοῦν τῶν προγόνων τῶν προστύχων,
καὶ τοὺς εἶδα 'μπρὸς 'στὸ φεῖ μὲ κατεβασμέν' αὐτιά
νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πένα, νὰ πετοῦνε καὶ τὸ πάλα,
καὶ 'στοὺς Ἰσκιούς τῶν προγόνων νὰ μὴ ρίχνουνε ματιὰ,
μὰ νὰ βλέπουv τοὺς 'δικούς των, ὅπου φεύγανε πηλάα.

'Ἐξεράθηκα 'στὰ γέλοια
μὲ τοὺς νέους ἀπογόνους,
μὲ τῶν Φράγκων τὰ κοπέλια,
τοὺς Τουρκο-Βουλγαροκτόνους.

Τώρα ξίση κοφτερὰ
σὶ τραπέζια γύρω γύρω
κόβουνε τὸν μπακαρὰ,
κόβουνε τὸ τρίτσο-τίρο.

Τώρα κόβουνε κομμάτια Βασιλοπῆτας καὶ κούρκων
καὶ παντοδαπῶν κρέατων...
ἐλογάριαζαν νὰ κόβουv τᾶμελέττια τῶν Τούρκων
καὶ 'κοπήκαν τὰ 'δικὰ των.

Ρωμιοὶ μὲ ραδιγκότες, μὲ φουκίνε, μὲ βελαδες,
κόψετε κάθε σῆσι μὲ τοὺς φουσταναλάδες,
ἀποκρύκατέ τους εἰς τοὺς κατόπι χρόνους
καὶ 'πίστε πᾶς βουνίσσιους δὴν θέλατε προγόνους.

Σεῖς κυανῶν αἰμάτων, σεῖς ἀργοντιᾶς καθέρφαιτες,
ἀρματωλοὺς σὰς 'βρήκα καὶ σὰς ἀφίνω κλέφταις,

τίτοιους σὰς παραδίω 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
ν' ἀγωνισθῆτε κεῖ 'ἄλλον ποδακρῶν ἀγῶνα.

'Ἐκατὸ διαβῆκαν χρόνοι, ποῦ κεῖ ὁ Σολωμὸς 'γεννήθη,
κεῖ ἀνδριάς 'στὸν τροβαδούρου ἕως τῶρα δὴν ἰστήθη,
κεῖ ἔγινε κεῖ ἐπιτροπὴ
ἀνδριάντα νὰ τοῦ κἀνη,
καὶ τὰ πρέποντα νὰ 'πῆ,
μὰ θαρρῶ πᾶς λόγια χάνει.

Ποῖος ἔξυπνος Φραγκο-Ρωμῆρος, ποῖος λέων τοῦ σαρμοῦ
κεῖ ἕνα λεπτὸ γι' ἀγάλματα θὰ δώσῃ Σολωμοῦ;
ἰδῶ δὴν ἰστήσαν σ' αὐτοὺς ἐν' ἀνδριάντ' ἀκόμα,
ποῦ τρῶνε σολωμοὺς κουτιῶν μὲ πηχιατὸν στόμα,
καὶ τώρα γιὰ τὸν Σολωμὸ
θάχατε πῆρα καὶ καυμῶ;

Τί περισσότερον ζητεῖ κεῖ αὐτὸς ὁ μακαρίτης;
ἡ μουσικὴ τὸν 'Ἐθνικὸν ὅποταν ἀνακρούη,
μὲ σέβας δὴν σπκόνεται κάθε Ρωμῆρος πολίτης,
δὴν βγαίνει τὸ καπέλο του κεῖ ὀρθὸς δὴν τὸν ἀκούει;
Τίτοια τιμὴ πραγματικῶς τρεῖς ἀνδριάντας κάνει,
Θεὸς 'σχωρίστων, βρεῖ παιδίον, μόνον αὐτὸ τοῦ φθάνει.

Εἶναι κανεῖς νὰ μὴ γελᾷ;... 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα
λεπτὰ νὰ θέλουv καὶ γι' αὐτοὺς, ποῦψαλαν τὸν Ἀγῶνα.
Πιστεύω κεῖ ὁ Ζακυνθῖνοὶ πᾶς θέλουv ν' ἀστετεύονται,
ἀλλ' ἂν δὴν εἶναι χωρατὰ κεῖ ἂν ὄντως σοβαρεύονται,
τότε τὸν ἀνδριάντα του νὰ τοῦ τὸν κἀνουv μόνου
καθὸ συμπατριῶτων...
ἰδῶ κανεῖς σῆμα πεντάρια δὴν πληρόνε
μήτε γιὰ τὸν 'δικὸ του.

Μὲς 'στὴν ἄδυσσαν πετῶ,
χαίρετε, σὰς χαίρετῶ,
τώρα 'στὰ γράμματα μου σὰς ἰδοῦσα κολλῶ,
χαίρε, νικητῶν λεροῦσι,
μὰ πρὶν φύγω καὶ τοῦ μπίστια τροβαδούρου Φασουλλῆ
φτύνω τὸ τραγίσιου μουσι.

Σὰς εὐρήκα δίχως Στίμμα, σὰς ἀφίνω μὲ Κορῶνα...
ζεπροβάλλετε μὲ φουσσάκια 'μπρὸς 'στὸν Εἰκοστὸν Αἰῶνα.

'Ο Φασουλλῆς τὰ Κάλαντα τὰ λέει δίχως τάλαντα.

Νὰ σὰς τὰ 'ποῦμε;... 'πίστε τα... λοιπὸν καλημεροῦδια,
κεῖ ' Ἄη-Βασίλης ἔρχεται κεῖ ἀρχίζουv τὰ τραγοῦδια.
'Αρχιμηνιαῖς, ἀρχιχρονιαῖς, κεῖ ἀρχαῖς Αἰῶνος νέου,
τὸ στόμα νὰ χορτάσωμε τοῦ καθενὸς ὀνέου,
νὰ φάμε Βασιλοπῆταις, πουλερικά καὶ διάνους,
σπακίταις καὶ γυρέψωμε, προδιβασμούς, στεφάνους.

Καθ' αἰῶνας ὅπου φθάνει
χρόνους ἑκατὸ μᾶς κάνει,
κάθε χρόνος ὅπου τρέχει
μὲ ντουζίνα μῆνες ἔχει,
κάθε νέος μῆνας πάντα
ἔχ' ἡμέραις ὡς τριάντα,
μὰ τυχαίνουv ποῦ καὶ ποῦ νᾶχη καὶ τριανταμῆας,
καὶ 'στὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἔλοι τρέχουv 'στὸν Ταμίαι.

Είναι κάμποσοι παυμένοι μές'στού κόσμου τόν κλαυθμώνα,
 πού μονάχα μιάν ημέρα τήν μετρούνε σάν αιώνα,
 είναι και διορισμένοι 'στού καχτι-ντουιζά τή σφαίρα,
 πού 'μπορούνε τόν αιώνα νά τόν έχουν σάν μιὰ 'μέρα.

Νά σάς τόν 'πούμα;...πίστετε τον...
 γαρά 'στ' άργοντικό μας,
 τόν γαϊδαρό σας δέστε τον
 κοντά 'στό Κεντρικό μας.

Σήμερα χαιρεί και γελά κι' ό Κήπος του Κλαυθμώνος,
 νέος Αίών, μωρή παιδιά, κι' άντάμα νέος χρόνος,
 κι' οι δρό σουπιαίς φορτώθηκαν για νά μ'εξ μουντζουρώ-
 [σουν,
 κι' οι δρό βαστούνε φασκέλα για νά μ'εξ φασκελώσουν.

Αιών μεγαλε κι' εικοστή, και σύ, καινούριε χρόνε,
 μουντζουρώνε, φασκίλωνε, φθάν' ή κοιλιαίς νά τρώνε.
 Και σεις οι δρό θά φύγετε, κι' έμεις μί συγκινήσεις
 άκόμη θά παρλάρωμε για τ'εξ μεταρρυθμίσεις.

'Αη-Βασίλης έρχεται...χαρτίε σεις τ'α πλήθη,
 κι' ό Δήμαρχος, καλώς ποιάν, ισχύατος συνεβλήθη
 νά γίνου ούρητήρια κι' άπόπατοι καμπόσοι,
 κι' έτσι τ'ό μέγα ζήτημα τ'ης βρώμας νά τελειώση.

'Αη-Βασίλης έρχεται, κι' ή πτήτα μίς 'στη μέση,
 νέος Αίών, νέα χρονιά, κι' ό Κόντες δέν θά πέση.
 Φαρμάκια λησμονήσετε και χρόνος ιπαράτους,
 κι' έκφράσετε 'στών Δήμαρχων θερμά συγχαρητήρια,
 γιατί θαρρώ π'ός έξ αύτ'ης τ'ης δράσεως του κράτους
 θά μείνου μόνον κέρδος μας καμπόσ' άφοδευτήρια.

'Αη-Βασίλης έρχεται...χρόνια πολλά, και τώρα
 ίλατε μί τ'α τέσσερα νά πάρτε τ'α δ'όρα.

Μποναμάδες μας κι' εύχαις, όσοθ πέφτουσάν βροχαις.

Είς τόν Κόντη μία μύτη, πού νά στέκεται 'ψηλά,
 νά τήν βλέπουσάν άλλαις μύταις και νά πέφτουσάν χαμηλά.

'Στόν Ρωμάνο τόν Μινιστρο
 δυνατό για ν'αίταις οίστρο.

'Στόν Βουδούρη Ταξίαρχος 'μπρός και 'πίσω και 'σ'α πλά-
 [για,

και 'στόν Στάη τ'ης Παλλάδος 'Αθηνάς τήν κουκουβάγια.

'Στόν Καράπαυλο βουρτσάκια για τήν κάθε του μπαρμπέτα
 και 'στόν Τσαμαδό τ'ων όπλων τ'ης ειρήνης τήν τρουμπέτα.

'Στόν Σιμόπουλο μαντζούνι, και σταυρούς 'στόν Καρτσάλη, τόν χρυσό γραμματικό του, που σι τούτον τρέχουν δλο.

Δρό πυρσούς 'στόν Κορδονιδη, τῆς φωτιζας τὸ καλλικαρι, ν' ἀναποκριθῆ μ' ἐκείνους, ἵπου κἀθονται 'στόν 'Αρη.

'Στόν γενναῖον Λεωνίδα
Σπαρτιατικὴν ἀσπίδα,
νὰ τὴν δείχνῃ και νὰ λέῃ 'στούς 'δικούς του Βουλευτάς
τὸ κἀν τὰς κἀν ἐπὶ τὰς.

Λίγο λάδι τῆς μουρούνας 'στόν ἰσχνὸν τὸν Καρτσάνο
και 'ψηλότερος νὰ γίνη νὰ πατήσῃ καθε νάνο.

'Στόν Ζαήμεν, που τὸν λέγουν 'Αρποκράτην τῆς σιγῆς,
πάντοτ' εὐσημα νὰ πέρησῃ ἀφρόνος διαγωγῆς.

Μιὰ ρεπούμπλικα 'στόν Ράλλη, θάρρος, σθένος, και λοιπά,
και κουράγιο 'στόν Μπουφιδη τὴν κουδουνα νὰ κτυπῆ.

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβιδη
μιά γλωσσα σὰν φαλλιδι
νὰ τοὺς πιάνη ριπιτιδι.

'Στόν Φωκίονα τὸν Νίγηρ, πουῦνε γνῶσι κι' ἐξυπαδά,
καρμελίαις τῆς ἀλτίας γιὰ τὴν τόση του βραχυνάδα.

Εἰς τὸν Ζάππα νὰ γυρίσῃ σὰν και πρῶτα 'στοὺς Δοβλέτι,
κι' 'Γπουργεῖο 'στόν Κερτσάλη νὰ μὲς κἀνη και ρουσαφέτι.

'Στόν Σταυρόπουλο ν' ἀνάθη μίσα 'στη Βουλή γκαγκίνι,
που νὰ τρέχουν πυροσβέστιας και μὲ τρούμπαις νὰ μὴ σβύνῃ.

Χίλιας τρεῖς ἐπιστολῆσις τοῦ κυρίου Μπακοπούλου
ἔως ὅτου ν' ἀποκτήσῃ και τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου.

'Στῶν Παξῶν τὸν Βελλανίτην, που 'μιλεῖ πολὺ σωστά,
τοῦ παπποῦ τοῦ Κορδονιδη νὰ χῆρ πάντα τὰ πιστά.

'Στόν σφιγγάντα τὸν Δρακούμη, που τὸν λένε Στεφανῆ,
ὅσο πέρει ρητορεία, πρὸ παντός ὑπομονή.

'Στόν Σκουζὲ καρμελίταις πρὸς τοὺς φίλους νὰ μοιράζῃ
νὰ τῆς τρῶν γιὰ πασοκτίμπο σὰν τοὺς τρῶν τὸ μαράζι.

'Στόν 'Αντῶνη Μομφεράτο μίσα σκουρία γιὰ τὸ σπῆτι,
και φαλλιδια γιὰ τὰ νύχη τοῦ κυρίου Φλογαίτη.

Δύναμι 'στόν Τσαμαγκιδη και βαστάζο δυνατό
σὰν δὲν ἔχουν ἀπαρτία νὰ τὸν τρέχῃ σηκατό.

Εἰς τὸν Ρέπουλη τὸν φίλο, πρῶτον μίσα 'στοὺς γραφιάδες,
νὰ δοξάσῃ τὸ Κρανιδι κι' ὅλους τοὺς καλαμαράδες.

Τοῦ Σιφνιῶ Προβελεγγίου τῆς Βουλαις νὰ φασκελώσῃ
κι' ἀγκλιζῶντας τῆς Μούσαις τὸν Φωκὰ του νὰ τελειώσῃ.

'Στόν λεβέντι Τσιριμῶκο νὰ τοῦ φύγουν τὰ σικλετῖα
και νὰ βγάλῃ δίχως κύρος πολυβούλιτα χοτζέτῖα.

Εὐγε 'στόν Κυριαζῆ, που τοὺς ἱστῶσας πεταίτα,
και τοὺς τῆπα νίτα σκέτα.

Εἰς τὸν Βουρτσο μάνι μάνι νάμπῃ μίσα 'στοὺς βαπόρι
νὰ λθῆ γιὰ τὴν ἀπαρτία μίσα ἀπὸ τὸ Σηροχωρι.

'Στόν Μπασιὰ και Καλαμπάκα νὰ μὴ γάνουν τὸν καρῖο
και νὰ σπύσουν μὲ τὸ πρῶτον γιὰ νὰ δώσουν τὸ παρῶν.

'Στόν σοφὸ τὸν Εὐταξία συναξάρι κι' ὀκτωῆχι,
κι' ἂν ὁ Στάσης δουργεῖν, μὰ θ' ἀλλάξῃ πάλ' ἡ τύχη.

Εἰς τὸν Ζίγγελη μίσα κοῦκλα και νὰ μὴν ἀνησυχῇ,
και 'στόν Κώστα τὸν Πλατούσσα τοῦ νανοῦ του τὴν εὐχῆ.

'Στόν 'Αλίκο Κασσαβίτη δύο διδυμα παιδιὰ
κι' ὅσοι πιάνονται μαζὶ του νὰ μὴ βγάλουν ταμουδιά.

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη νὰ κουρέτα κι' 'Ελελεῦ,
νάναι πάντα εσενταλῆς,
κι' ἂν ὡς Πρόεδρος Βουλῆς
δεκατρεῖς ἐπῆρε ψήφους, οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ.

'Στόν Γκριζῶτη τῆς Χαλκιδος μίσα χρυσῆ φουσταναλέφα
και μίσα φέσα νὰ τοῦ λένε «τέξα τοῦλα τῆ φεσάρα.»

Δρό ραβδίς 'στόν 'Αλεξάκη σ' ὅλους νὰ τραβῆ σπαλιόρα,
ὅμως τόπος δὲν μοῦ μένει γιὰ νὰ δώσω κι' ἄλλα δῶρα.

Ἡ Δόξα πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Γύζη τοῦ Ζωγράφου.

'Ἡ Δόξα που 'ζωγράφῃς σὲ χρόνια ντροπισμαμένα
ζωντανῆσι σὰν κύτταξι τὰ μάτια του σβυσμένα,
και τὰ καλλιὰ τῆς λύνοντας πίσω κι' ἔμπρὸς τὰ ρίχνει,
και μὲ πικρὸ χαμόγελο τὸν τάφο του μὲς δείχνει.

Και καρπόσαις ποικιλιαίς, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Τῆς ὑπὲρ τῶν 'Εργατικῶν λαμπροτάτης ἀγορῆς
μνημονεῖται 'στοὺς φύλλον του 'Ρωμηοῦ μετὰ χαρῆς.
Κρίμα κρίμα που δὲν πῆγε νὰ τὴν δῆ κι' ὁ Φασουλῆς,
ὄραϊότης τὴν ἐκόμει, χάρις, τάξις ἐντελής,
κι' ἡ κυρία τοῦ Ζλατάνου μίση πάντων και πασῶν
εἰς φιλανθρωπίας πλουτον διεκρίθη περισσόν.

Τὸ Λοῦθο τὸ περίφημο, τὸ κομοζακουστό,
πρὸς ὅλους σας θεμῶματα τὸ ξανακουστό.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τούτα που μὲς κἀνει
ἀρσενικούς και θηλυκούς κι' ἐφέτος θὰ τρελλάνῃ.
'Ἐπῆγε και 'στὴν 'Εκθισι, και μίσα ἀπ' τὸ Παρίσι
ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς συμρούς μὲ ἔχει κουβαλήσει,
που δωδεκαδίπλος 'Ρωμηῶς' θαρρῶ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πῶσα πράγματα λαμπροκοποῦν ἐκεῖ.
Τί δῶρα τῆς Πρωτοχρονιῆς κατώτερα κι' ἀνώτερα,
δὲν 'βρίσκονται καλλίτερα, δὲν 'βρίσκονται 'φθονότερα.